

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **D. P. N.**, zast. advokátem JUDr. Zdeňkem Veberem, se sídlem Purkyňova 10, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2019, č. j. 57 A 68/2019 – 38, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ve věci žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty; souhlas nebyl udělen, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky. Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[2] Žádost o přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že následky napadeného rozhodnutí by pro něho znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. V případě nepřiznání odkladného účinku hrozí stěžovateli, že bude muset opustit území České republiky, popř. mu bude uloženo správní vyhoštění, jehož součástí může být i zákaz pobytu na území České republiky. Stěžovatel uvádí, že svým chováním nikterak neohrožuje zájmy České republiky a do doby, než bude rozhodnuto o kasační stížnosti, není důvod, aby musel opustit území České republiky; v takovém případě nebude moci řádně hájit svá práva, konkr. účastnit se jednání u příslušných soudů či správních orgánů, pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl. V případě nuceného návratu do Vietnamu nebude mít stěžovatel finanční prostředky, aby se mohl do České republiky vrátit. Stěžovatel uvádí, že jsou na něm ekonomicky závislí členové jeho rodiny žijící ve Vietnamu, kam zasílá většinu svého příjmu.

[3] Dle stěžovatele přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout žádná újma jiným osobám. Důvody, pro které nebylo vyhověno jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty, nebyly takové povahy, že by jeho další pobyt na území České republiky mohl znamenat hrozící nebezpečí pro třetí osoby či jinou újmu; stěžovatel se na území České republiky nedopouštěl vědomě žádné nelegální činnosti.

[4] Žalovaná navrhla žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku nevyhovět. Podotkla, že podání žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty a ani rozhodnutí v této věci nezakládá cizinci na území pobytové oprávnění, tudíž mu z nich nemůže plynout fikce k pobytu ve smyslu § 47 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím se změnou souhlasu zaměstnavatele dochází pouze ke změně zaměstnavatele v rámci již vydané zaměstnanecké karty, tzn. k legalizaci výkonu práce pro jiného zaměstnavatele. Pouze negativním rozhodnutím ve věci souhlasu se změnou zaměstnavatele může dojít ve smyslu § 63 zákon o pobytu cizinců k zániku platnosti zaměstnanecké karty; teprve zánikem platnosti zaměstnanecké karty nebo uplynutím její doby platnosti není cizinec oprávněn pobývat na území České republiky. Stěžovatel není k pobytu na území oprávněn a nic by na tom nemohlo změnit ani přiznání odkladného účinku. Neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele nelze posuzovat jako nenahraditelnou újmu, neboť tato nemůže stěžovateli vzniknout.; ta by mohla vzniknout až na základě pravomocně ukončené žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a poté na základě správního vyhoštění. V řízení o správním vyhoštění je přitom zkoumán rovněž dopad zásahu do soukromého a rodinného života cizince; lze se proti němu bránit samostatnou žalobou. Žalovaná uvedla, že k realizaci práva stěžovatele účastnit se soudního jednání, příp. jednání před správními orgány, může využít víza k pobytu do 90 dnů podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem, po posouzení povahy žalobou napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. jsou naplněny.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal, že by přiznáním odkladného účinku mohla reálně vzniknout újma třetím osobám, neshledal ani, že by to bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přihlédl rovněž k tomu, že odkladný účinek byl stěžovateli přiznán již usnesením krajského soudu v řízení o žalobě s tím, že stěžovateli by jinak – v případě nuceného vycestování - nebylo umožněno uplatnění práva na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud souhlasí s vyjádřením žalované v tom, že samotné přezkoumávané správní rozhodnutí o změně zaměstnavatele nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by stěžovatel byl státní mocí donucen území České republiky opustit, neboť mu nebylo tímto

pokračování

rozhodnutím uloženo správní vyhoštění s vymezením doby, po kterou by mu nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie. Na stranu druhou se však nedomnívá, že je akceptovatelný její argument presumující stav, že stěžovatel bude do doby vydání rozhodnutí o vyhoštění vědomě pobývat na území České republiky nelegálně. Jinými slovy, samotný fakt, že se nejedná o rozhodnutí zakládající přímo vyhoštění cizince, není pro zvážení přiznání odkladného účinku určující a rozhodný (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2011, sp. zn. 5 As 73/2011). Nelze ani přehlédnout, že stěžovateli nebyl udělen souhlas se změnou zaměstnavatele, o který žádal dne 21. 9. 2017 (k čemuž doložil novou pracovní smlouvu ze dne 1. 9. 2017 uzavřenou se společností HYSOP Management s. r. o. na dobu od 1. 9. 2017 do 31. 12. 2019) a že zaměstnanecká karta mu byla vydána pro původního zaměstnavatele po dobu od 29. 9. 2016 do 28. 9. 2018. Stěžovatel se tedy v důsledku zániku platnosti zaměstnanecké karty (a nepovolením změny nového zaměstnavatele) ocitá na území České republiky bez pracovního či jiného pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud k vyjádření žalované stran možnosti stěžovatele využít udělení víza do 90 dnů k případnému řízení před správními orgány či soudem, shodně s krajským soudem má za to, že nelze spoléhat na to, že takové vízum, bude stěžovateli uděleno, resp. nelze předjímat výsledek řízení o žádosti o jeho udělení.

[8] Nejvyšší správní soud z důvodů shora uvedených žádosti stěžovatele vyhověl a odkladný účinek kasační stížnosti přiznal. Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu